

Syv aars gammel grød.

Der var ogsaa en gut en gang som skulde ud at fri. Mor hans vilde altid have det saa rent, at »det skulde være som om det var blaast,» sa hun.

Det vilde gutten ogsaa, og derfor vilde han have en kjærling som var ligesaa renfærdig som mor hans. Men hvorledes han skulde komme efter om de var renfærdige eller lortvelte, det gik han længe og grundet paa. Jo, til sidst fandt han paa det. Han balled den ene haanden sin ind i duger og plagg, som om han havde en stor verk i den, og saa drog han i veien. Der han kom, tog de imod ham som det er skik at tage mod en frier til gaards, baade med øl og med drik, baade med mad og med prat, og noget af det

første de begyndte at prate om, det var haanden hans, hvad der feilte den.

»Aa han havde en finger som der var kommet trold i, vasstrold kaldte de det,» sa han; »han havde søgt baade doktor og kloke koner; men der var ingen raad.»

Der var da ingen ting som der ikke var raad for, uden døden, mente gaardsfolket.

»Ja, én raad siger de der er,» sa gutten.

Hvad det var?

Det var syv aars gammel grød; men den var vel ingensteds at faa, sa han.

»Pøh, ikke andet?» sa de; »det skal der vist blive raad til; for i gryderne vore og i de gamle grødtraugene er der skóver som vist er baade syv og fjorten aar gamle,» sa de.

Jo, det var renfærdige folk!

